

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Clare Mackintosh

Te las să pleci

Traducere din engleză de
Liviu Szoke

Prolog

Vântul îi suflă părul umed peste față, iar ea mijeste ochii ca să se apere de ploaie. O vreme ca asta îi face pe toți să se grăbească; să se furișeze repede pe caldarâmul umed, cu bărbiile înfundate în gulere. Mașinile care trec pe șosea le aruncă stropi mărunți de apă pe pantofi; zgomotul traficului o împiedică să audă mai mult de câteva cuvinte din noutățile care încep să se reverse odată ce porțile școlii s-au deschis. Cuvintele tâșnesc din gura lui neîncetat, amestecate și fără vreo ordine logică, căci e încântat de lumea nouă în care se află. Reușește să înțeleagă ceva despre un nou prieten; despre un proiect în spațiu; despre un profesor nou, iar ea privește în jos și surâde când aude cât este el de încântat, ignorând frigul care pătrunde prin eșarfa ei. Băiatul se hlizește la ea și-și ridică fața pentru a simți gustul ploii; genele ude lipite unele de altele îi formează dungi întunecate în jurul ochilor.

— Și pot să-mi scriu numele, mami!

— Ce băiat deștept, spune ea, oprindu-se să-l sărute cu putere pe fruntea udă. O să-mi arăți când ajungem acasă?

Merg pe cât de repede sunt în stare picioarele unui băiețel de cinci ani, în timp ce ea îi duce ghiozdanul care i se tot lovește de genunchi.

Aproape au ajuns acasă.

Farurile strălucesc pe asfaltul umed, lumina puternică a acestora orbindu-i la fiecare câteva secunde. Așteaptă ca în șirul de mașini să apară un moment liber și se grăbesc să traverseze șoseaua aglomerată cu capetele plecate, iar ea îl strânge mai puternic de mâna mică, simțind-o prin mănua din lână moale, făcându-l și pe el să grăbească pasul. Frunzele pline de apă se lipesc de parapete, culorile strălucitoare ale acestora devenind un maro opac.

Ajung pe strada liniștită, unde casa îi așteaptă chiar după colț, și se gândește cu voioșie la căldura îmbietoare a acesteia. Simțindu-se în siguranță printre casele vecinilor, ea îi dă drumul la mână ca să-și îndepărteze o șuviță de păr umed din ochi, râzând din cauza cascadei de picături pe care o provoacă această mișcare.

— Uite, spune ea în timp ce cotesc pentru ultima dată. Am lăsat lumina aprinsă, ca să ne întâmpine.

Pe partea cealaltă a străzii se află o casă din cărămidă roșie. Două dormitoare, o bucătărie minusculă și o grădină plină de ghivece, pe care a avut mereu de gând să le umple cu flori. Doar ei doi, împreună.

— Hai să ne luăm la întrecere, mami...

Băiețelul e într-o continuă mișcare; plin de energie din clipa în care se trezește și până când pune capul pe pernă. Țopâind tot timpul, alergând întruna.

— Haide!

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă; senzația de loc gol lăsată de el atunci când o ia la fugă înspre casă, dorind să ajungă mai repede în căldura holului, în fața căruia se află veranda plină de lumină. Lapte; biscuiți; douăzeci de minute petrecute în fața televizorului; crochete din pește și ceai. Rutina

care s-a instalat foarte repede, deși de-abia au ajuns la jumătatea primului semestru de școală.

Mașina apare de nicăieri. Scârțâitul cauciucurilor ude de la ploaie, bubuitul făcut de un băiat de cinci ani care izbește parbrizul și trupul lui care se rostogolește înainte să lovească asfaltul cu putere. Aleargă după el, în fața mașinii care încă mai înaintează. Alunecă și cade și ea cu putere pe asfalt, cu brațele desfăcute, impactul tăindu-i răsuflarea.

Totul se termină într-o fracțiune de secundă.

Se ghemuiește lângă el, căutându-i cu febrilitate pulsul. Își vede în aer propria răsuflare ca pe un nor alb și singuratic. Vede umbra întunecată care se formează sub capul lui și își aude propriul urlet de parcă ar fi scos de altcineva. Își înalță privirea către parbrizul aburit, în timp ce ștergătoarele aruncă șiroaie de apă în noaptea din ce în ce mai întunecoasă, iar ea țipă la șoferul pe care nu poate să-l vadă s-o ajute.

Se apleacă să încâlzească băiatul cu trupul ei și-și deschide haina ca să se acopere și pe ea, și pe el, iar tivul acesteia absoarbe apa ce bălțește pe șosea. Iar ea îl sărută și-l imploră să se trezească, în timp ce balta de lumină galbenă care îi învăluie se îngustează până devine o rază subțire; mașina dă înapoi, îndepărtându-se. Motorul geme a protest, mașina face două, trei, patru manevre pentru a întoarce pe strada îngustă, frecându-se din cauza grabei de unul dintre platani imenși care stau ca niște santinele pe marginea străzii.

Apoi se lasă bezna.

Partea I

Capitolul 1

Inspectorul de poliție Ray Stevens stătea lângă fereastră cu privirea ațintită pe scaunul din birou, al cărui braț era rupt de mai bine de un an. Până acum se rezumase, pragmatic, la a nu-și lăsa toată greutatea pe partea stângă a scaunului, însă, în timp ce era plecat la masa de prânz, cineva mângălise „defect” cu un marker negru pe spatele spătarului. Ray se întreba dacă entuziasmul de curând regăsit al celor de la logistică cât privește evaluarea echipamentului se va extinde până la înlocuirea piesei de mobilier defecte, sau dacă era destinat să conducă Direcția de Investigații Criminale din Bristol dintr-un scaun care arunca serioase îndoieli asupra credibilității sale.

După ce se aplecă să caute un marker în sertarul de sus al biroului, în care domnea haosul, Ray se ghemui la pământ și schimbă inscripția cu termenul „detectiv”. Ușa de la birou se deschise, iar el se ridică rapid de jos, apăsând la loc capacul markerului.

— A, Kate, tocmai voiam să...

Se opri, dându-și seama de expresia de pe chipul ei înainte de a zări hârtia cu însemnele Centrului de Comandă și Control din mâna ei.

— Ce-ai acolo?

— Un accident al cărui autor a fugit de la locul faptei, în Fishponds, șefu'. Un băiat de cinci ani a murit.

Ray întinse o mână după coala de hârtie și o citi rapid, în timp ce Kate stătea stânjenită în cadrul ușii. De-abia intrată în tură, ea făcea parte din echipa Direcției de Investigații Criminale de vreo două luni și încă mai încerca să se integreze. Totuși, era bună: mai bună decât își imagina ea.

— Niciun număr de înmatriculare?

— Nu, din câte știm. Avem o echipă care s-a asigurat că scena este izolată, iar șeful acesteia îi ia o declarație mamei copilului chiar acum. E într-un șoc profund, îți dai seama.

— Dacă va fi nevoie, poți să stai până târziu? întrebă Roy, însă Kate deja încuviința din cap înainte ca el să termine fraza.

Își aruncă unul altuia un zâmbet scurt, ca într-o înțelegere tacită a faptului că era total aiurea să se bucure de valul de adrenalină care-și făcea simțită prezența, când ceva așa oribil tocmai se întâmplase.

— Bun, atunci hai să mergem.

Dădură din cap în semn de salut către mulțimea de fumători strânși sub acoperișul de deasupra intrării din spate.

— Toate bune, Stumpy? întrebă Ray. O iau pe Kate cu mine la locul accidentului din Fishponds. Vrei să mergi până la Informații și să vezi dacă au aflat ceva nou?

— Mă duc acum.

Bărbatul mai în vârstă mai trase un ultim fum din țigară. Sergentul Jake Owen fusese poreclit Stumpy cu

atât de mult timp în urmă încât acum era o adevărată surpriză dacă în sala de judecată își auzea numele lui real. Un om nu prea vorbăreț, Stumpy știa mai multe povești de război decât voia să împărtășească și era, fără urmă de îndoială, cel mai bun sergent al lui Ray. Cei doi bărbați formaseră o echipă timp de mulți ani și, grație forței sale în totală contradicție cu statura lui mărunțică, Stumpy era un partener de nădejde, pe care te puteai bizui.

În afară de Kate, echipa lui Stumpy mai era alcătuită din agentul Malcolm Johnson, un tip foarte calm, și din tânărul Dave Hillsdon, plin de entuziasm, dar cam rebel, ale cărui eforturi prea hotărâte de a face arestări erau cam prea la limită pentru gustul lui Ray. Împreună formau o echipă bună, iar Kate învăța cu rapiditate de la ceilalți. Avea o pasiune aprigă în ea, ceea ce-i trezea lui Ray nostalgia după zilele în care era și el un agent de poliție ambițios, înainte ca șaptesprezece ani de birocrație să-l îngroape cu totul.

Kate conducea micul Corsa fără însemne prin traficul din ce în ce mai aglomerat din cauza orei de vârf, îndreptându-se spre Fishponds. Era un șofer tare nerăbdător; țâțâia atunci când o lumină roșie îi ținea pe loc și-și întindea gâtul pentru a vedea mai bine ce-i reține. Era într-o agitație continuă: bătea darabana cu degetele pe volan, își strâmba nasul a nemulțumire, se foia întruna în scaun. În timp ce traficul începea să se miște din nou, ea se apleca în față, de parcă mișcarea sa îi putea face și pe ceilalți să se miște mai repede.

— Ți-e dor de girofaruri? o întrebă Ray.

Kate rânji.

— Poate, un pic.

Avea o dungă de dermatograf întins la colțul ochilor, dar, în rest, nicio altă urmă de machiaj. Pletele întunecate la culoare îi cădeau dezordonat pe față, în ciuda clamei din бага care ar fi trebuit să le țină la locul lor.

Ray se scotoci prin buzunare după mobil, să dea telefoanele necesare ca să obțină confirmarea că Brigada de Investigații a Accidentelor Rutiere era pe drum, ca să-l pună la curent pe comisarul de serviciu și ca să se asigure că va fi prezentă acolo și o mașină pentru operațiuni mobile — un vehicul greoi, înșesat până în vârf cu prelate, lumini de avertizare și băuturi calde. Totul fusese deja pus la punct. Ca să fie sincer, se gândi el, întotdeauna era așa, dar fiind el inspectorul de serviciu, totul cădea în sarcina lui de data asta. De obicei, ieșeau la iveală vechile animozități dintre echipajul de poliție sosit primul la fața locului și cei de la DIC, atunci când aceștia din urmă își făceau apariția și începeau să-și facă treaba, dar așa stătuseră lucrurile dintotdeauna. Cu toții trecuseră prin asta; chiar și Ray, care petrecuse destul de puțin timp în rândurile polițiștilor în uniformă înainte să avanseze.

Vorbi cu cei de la dispecerat și-i anunță că mai aveau cinci minute până să ajungă, dar nu sună și acasă. Ray se obișnuise s-o sune pe Mags mai degrabă în rarele ocazii în care reușea să ajungă la timp acasă, ceea ce părea o metodă mult mai practică date fiind orele târzii pe care i le solicita munca lui.

În timp ce luau ultima curbă, Kate încetini mașina până când aceasta aproape se opri. O jumătate de duzină de mașini de poliție erau împrăștiate la întâmplare de-a lungul străzii; luminile de la girofaruri aruncau raze albastre pe deasupra locului accidentului la distanță de

o secundă una de cealaltă. Reflectoare puternice fuseseră montate pe trepiede din metal, făcând ca burnița mărunță în care se transformase ploaia în ultima oră să strălucească în razele luminoase ale acestora.

Kate se oprise în drumul către ieșirea din secția de poliție ca să-și ia o geacă și să-și schimbe pantofii cu toc cu niște cizme de cauciuc colorate.

— Mai întâi aspectul practic, apoi eleganța, spusese ea râzând, aruncându-și pantofii în vestiar și trăgându-și cizmele în picioare.

Ray nu dădea prea mare atenție niciunuia dintre aspecte, însă acum își dorea să-și fi luat măcar o pelerină cu el.

Parcară mașina la o sută de metri distanță de un cort mare și alb, ridicat într-o încercare de a proteja de ploaie orice probă care ar fi putut rămâne în urma accidentului. O latură a cortului era desfăcută, iar înăuntru o zăriră pe criminalistă sprijinindu-se în palme și în genunchi, periind ceva ascuns vederii lor. Mai departe, pe stradă, o a doua siluetă îmbrăcată într-un echipament special examina unul dintre copacii imenși care mărgineau strada.

În timp ce Ray și Kate se apropiau de locul accidentului, fură opriți de un agent de poliție tânăr, care avea fermoarul de la geacă ridicat atât de sus încât Ray de-abia îi putea vedea fața acoperită de cozorocul de la chipiu și de guler.

— Bună seara, domnule. Aveți nevoie să intrați înăuntru? Va trebui să vă iau datele.

— Nu, mulțumesc, zise Ray. Îmi poți spune unde-l pot găsi pe sergent?

— E în casă, cu mama băiatului, răspunse agentul.

Arată cu degetul în josul străzii, către un șir de case mici și foarte asemănătoare între ele, înainte să se retragă iar în spatele gulerului.

— La numărul patru, se mai auzi glasul înfundat.

— Doamne, ce slujbă mizerabilă, zise Ray, în timp ce el și Kate se îndepărtau. Îmi amintesc când am făcut douăsprezece ore de gardă la locul unei crime, pe o ploaie cumplită, pe când eram încă un boboc, pentru ca mai apoi să fiu muștrat de către inspectorul-șef pentru că nu am zâmbit atunci când și-a făcut el apariția a doua zi dimineață, la ora opt.

Kate râse.

— De asta te-ai făcut detectiv?

— Nu numai de asta, zise Ray, dar cu siguranță că a fost și asta unul dintre motive. Nu, a fost mai degrabă din cauză că mă săturasem să las anchetele importante pe mâna specialiștilor, în timp ce eu nu mai apucam să văd cum se finalizau. Dar tu?

— Ceva asemănător.

Ajunseră la șirul de case în direcția cărora arătase agentul de poliție. Kate continuă să vorbească în timp ce căutau casa cu numărul patru.

— Îmi place să am de-a face cu anchete mai serioase. Dar principalul motiv este că mă plictisesc repede. Îmi plac investigațiile complicate, care-mi dau dureri de cap până ajung să le găsesc soluția. Prefer rebusurile criptice, mai degrabă, decât pe cele simple. Înțelegi la ce mă refer?

— Perfect, zise Ray. Deși eu nu m-am descurcat niciodată cu rebusurile prea complicate.

— Există o chichiță, spuse Kate, o să-ți arăt cândva. Uite, am ajuns, numărul patru.

Ușa din față era vopsită îngrijit și rămăsese întredeschisă. Ray o deschise și strigă:

— DIC. Putem intra?

— Suntem în sufragerie, veni răspunsul.

Se șterseră pe picioare și merseră prin holul îngust, trecând pe lângă un cuier plin cu haine, sub care se afla o pereche de cizmulite roșii de copil, așezate lângă o pereche de cizme pentru adult.

Mama copilului stătea pe o canapea mică, cu ochii ațintiți pe ghiozdanul albastru cu șnururi pe care-l ținea în poală.

— Sunt inspectorul de poliție Ray Stevens. Îmi pare rău pentru fiul dumneavoastră.

Ea se uită în sus la el, răsucind șnururile atât de strâns în jurul mâinilor încât acestea îi lăsară urme adânci în piele.

— Jacob, spuse ea, cu ochii uscați. Îl cheamă Jacob.

Așezat pe un scaun de bucătărie de lângă canapea, un sergent în uniformă ținea într-un echilibru instabil niște coli de hârtie în poală. Ray îl mai văzuse de câteva ori înainte, dar nu-i reținuse numele. Aruncă o privire spre insigna lui.

— Brian, ești amabil s-o iei pe Kate cu tine în bucătărie, ca s-o pui la curent cu informațiile pe care le deții deja? Aș vrea să-i pun martorului câteva întrebări, dacă ești și tu de acord. N-o să dureze mult. Poate că ai putea să pregătești și o ceașcă de ceai pentru ea în timpul ăsta.

După reacția de pe chipul lui Brian, era clar că ăsta era ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să-l facă, însă se ridică în picioare și părăsi camera împreună cu Kate, mormăind, fără îndoială, ceva despre faptul că DIC face abuz de putere. Ray nici nu-l luă în seamă.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să mai pun câteva întrebări, dar este vital să adunăm cât mai multe informații putem, cât mai repede.

Mama lui Jacob încuviință din cap, dar nu-și ridică privirea.

— Am înțeles că nu ați putut vedea numărul mașinii?

— S-a întâmplat atât de repede, spuse ea, cuvintele declanșând o adevărată descărcare emoțională. El vorbea despre școală, și după aia... I-am dat drumul doar pentru o secundă.

Trase de corzile ghiozdanului și mai tare, strângându-le în jurul mâinii, iar Ray putu vedea cum culoarea parcă se scurgea din degetele ei.

— S-a întâmplat foarte repede. Mașina a venit cu viteză.

Răspunse la întrebările lui liniștită, nearătând nicio urmă din frustrarea pe care fără îndoială că o simțea. Ray detesta faptul că trebuia să insiste, dar nu avea de ales.

— Cum arăta șoferul?

— N-am putut vedea înăuntrul mașinii, zise ea.

— Mai erau și alți pasageri?

— N-am putut vedea înăuntrul mașinii, repetă ea, cu o voce plată și lipsită de intonație.

— În regulă, spuse Ray.

De unde Dumnezeuule să începem? adăugă el în gând.

Femeia se uită la el.

— O să-l găsiți? Pe cel care l-a omorât pe Jacob? O să-l găsiți?

Vocea i se frânse și cuvintele își pierdură înțelesul, transformându-se într-un geamăt ușor. Ea se aplecă în față, strângând ghiozdanul mai aproape de ea, iar Ray simți cum ceva îi apasă pieptul. Inspiră adânc, încercând să scape de senzația aceea.

— O să facem tot ce ne stă în puteri, spuse el, detestându-se pentru acest clișeu.

Kate se întoarse din bucătărie urmată de Brian, care ținea în mână o cană cu ceai.

— E în regulă dacă termin eu de luat declarație, șefu'? întrebă el.

Oprește-te și nu-mi mai supăra martorul, vrei să spui, își zise Ray în gând.

— Da, mulțumesc — scuze de întrerupere. Ai obținut tot ce aveai nevoie, Kate?

Kate aprobă din cap. Era palidă, iar el se întrebă dacă nu cumva Brian spusese ceva care o supărase. Peste vreun an sau cam așa ceva el va ști despre ea tot atât de multe câte știa și despre ceilalți membri ai echipei, dar deocamdată încă nu reușise s-o descifreze. Vorbea foarte deschis, măcar atâta lucru știa despre ea, era suficient de îndrăzneț încât să-și spună punctul de vedere la ședințele cu echipa și învăța totul foarte repede.

Ieșiră din casă și se îndreptară tăcuți către mașină.

— Ești bine? întrebă el, deși era evident că nu era deloc așa.

Avea maxilarul încordat; culoarea îi pierise de tot de pe chip.

— Sunt bine, zise Kate, deși avea vocea răgușită și Ray își dădu seama că se abținea cu greu să nu plângă.

— Hei, zise el, întinzând mâna și încercând cu stângăcie s-o cuprindă pe după umeri, e din cauza accidentului ăstuia?

De-a lungul anilor, Ray își construise un mecanism de apărare împotriva situațiilor foarte dificile cum era aceasta. Majoritatea ofițerilor de poliție aveau unul — de aceea erai nevoit să închizi ochii la glumele ce se mai

spuneau prin cantină — dar poate că ea era un caz mai deosebit.

Ea aprobă din cap și, ezitând, trase cu putere aer în piept.

— Îmi pare rău, de obicei nu mă comport așa, te asigur. Am avut de-a face cu o mulțime de accidente mortale, dar... Dumnezeuule, avea doar cinci ani! Se pare că tatăl lui Jacob n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu el, așa că întotdeauna au fost doar ei doi. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece ea acum.

Vocea i se frânse, iar Ray simți iar acea apăsare în piept. Mecanismul său de autoapărare îl deturna către anchetă — la proba solidă pe care o aveau în față — și-l făcea să nu se mai implice atât de mult în multitudinea de emoții pe care le arătau oamenii implicați. Dacă se gândea prea mult la cum e să-ți privești copilul murindu-ți în brațe, nu i-ar mai fi fost de niciun folos nimănui, cel puțin nu lui Jacob și mamei sale. Gândurile lui Ray zburară imediat către copiii săi și simți o dorință irațională să sune acasă și să verifice dacă era totul în regulă.

— Scuze. Kate înghiți în sec și zâmbi rușinată. Promit că n-o să mă comport mereu așa.

— Hei, e-n regulă, zise Ray. Am trecut cu toții prin asta. Ea ridică o sprânceană.

— Chiar și tu? N-aș fi zis că ești genul sensibil, șefule.

— Am și eu momentele mele.

Ray o strânse de umeri, înainte să-și retragă brațul cu care o cuprinsese. Nu crezuse că va ajunge chiar să verse lacrimi la lucru, dar iată că era foarte aproape.

— O să fii bine?

— Da, mă descurc. Mulțumesc.